

[Indenrigsministeren.]

om, at spørgsmålet om de samfundsmæssige besparelser ved indførelse af seletvang tidligere har været rejst i Folketinget, nemlig den 13. januar 1971, hvor den daværende justitsminister netop fremhævede de usikkerhedsfaktorer, der må knytte sig til sådanne beregninger.

Jeg skal ikke afvise muligheden af, at antallet af trafikskader ville være mindre, og at skadernes gennemsnitlige sværhedsgrad måtte forventes reduceret med en besparelse for sygehusvæsenet som resultat, såfremt brugen af sikkerhedsseler fandt større udbredelse, end tilfældet er i dag. Det er vel i øvrigt betragtninger af denne art, der ligger bag den siden 1969 gældende ordning, hvorefter alle nyregistrerede biler skal have sikkerhedsseler monteret. Men jeg tror ikke, at spørgsmålet om, hvorvidt man skal tvinge folk til at bruge selerne, eller om det stadig skal være en frivillig sag, bør løses udelukkende ud fra en vurdering af, hvilken virkning et påbud vil have for vort sygehusvæsens økonomi. Dette er blot en enkelt facet af det langt større — men også meget komplicerede — generelle spørgsmål om, hvordan vi bedst og mest rationelt fremmer trafikikkerheden.

Af *Hans Toft* til socialministeren (1. juni 1972):

„Vil ministeren oplyse, om socialministeriet normalt godkender, at der ansættes syv socialpædagoger, en socialrådgiver og en lærer til et observationshjem, der skal modtage ti unge, som midlertidigt er kommet i vanskeligheder, og hvor stort det samlede personale på en sådan institution er?“

Begrundelse.

Spørgsmålet stilles, fordi Københavns kommune den 19. maj 1972 bl. a. i Jyllands-Posten averterer efter syv socialpædagoger, en socialrådgiver og en lærer til Københavns kommunes nyoprettede observationshjem „Sønderbro“. Hjemmet skal ifølge annoncen modtage indtil ti unge, der midlertidigt er kommet i vanskeligheder.

Det forekommer mig at være et meget stort personale til at tage sig af ti unge mennesker, og hertil kommer formentlig per-

sonale til madlavning, rengøring, vask og måske kontorarbejde m. v.

Ifølge annoncen skal de syv socialpædagoger, socialrådgiveren og læreren dels beskæftige sig med de ti unge, dels udfærdige observationsrapporter.

Socialminister *Eva Gredals* svar (9. juni 1972):

Hjem for unge kan i henhold til børneforsoringslovens § 84 bl. a. anerkendes som observationshjem til tidsbegrænset iagttagelse.

Hidtil er af denne type hjem kun anerkendt observationshjemmet „Sønderbro“ i København, der tages i brug i indeværende sommer. I hjemmet skal kunne optages indtil ti unge, i første række narkotikamisbrugere, med henblik på kortere ophold.

Som følge af, at det er den først anerkendte institution af den omhandlede type, er der ikke udfærdiget generelle normeringsregler for disse institutioner.

Den godkendte normering, omfattende i alt ti personer (socialpædagoger, socialrådgiver m. v.), er herefter på baggrund af forudgående forhandlinger med det daværende lønningsministerium godkendt ved ændringsforslag til finansloven for finansåret 1970-71. Der er herved lagt vægt på, at der er tale om et yderst behandlingskrævende klientel, og at institutionen må være bemanded på en sådan måde, at den vil være i stand til at fungere i døgndrift. herunder modtage unge, der afleveres af politiet.

Ud over det omtalte behandlingspersonale vil institutionen kræve bistand af medarbejdere til madlavning, rengøring m. v.; dette personale forventes at ville omfatte 4-5 medarbejdere.

Af *Flemming Jensen* til undervisningsministeren (2. juni 1972):

„Finder ministeren det i overensstemmelse med folkeskolens formålsparagraf, at visse skoler anvender forlaget Demos' „Historiebogen“?“

Begrundelse.

I henhold til lov om folkeskolen paragraf 1, stk. 2, er folkeskolens formål at fremme og udvikle børnenes anlæg og evner, at styrke